

Hồi 68

Tài Ba Xảo Quyết

Nguyên Thông xông vào trận Tứ Tượng tấn công. Lúc ấy trong đại điện ai nấy đều im hơi lặng tiếng để theo dõi trận đấu, đến nỗi cây kim rớt xuống cũng có thể nghe thấy được.

Điền Dương Tứ Ác nổi tiếng từ năm mươi năm về trước, đều toàn làm những việc hung ác, công lực rất thâm hậu. Hiện giờ ở trên điện Vạn Dương, chúng là những tay cao thủ chỉ kém có một mình Ứng lão ma mà thôi.

Nguyên Thông tuổi tuy còn nhỏ, nhưng cũng là một nhân vật khét tiếng trên giang hồ gần đây, cho nên những người có mặt đều nhận thấy trận đấu này là một trận hiểm có, người nào người nấy đều im hơi lặng tiếng, chú tâm xem đấu.

Đang lúc ấy, bỗng ngoài cửa điện có một nhóm người lần lượt bước vào. Người đi đầu râu tóc bạc phơ, mặt tía, thân hình vạm vỡ. Người ấy chính là Tử Diệm Thần Ma Đường Toại.

Những người đi sau là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật, Thiết Tú Kim Ngân Lý Kiến Trung với con gái, sư huynh đệ Long Lập với Thất Đại Hộ Pháp của Cái Bang.

Đường Toại đưa mắt nhìn Nguyên Thông rồi bước tới cạnh Vương Hoán ngồi xuống. Tăng Bật thấy Nguyên Thông đấu với bốn ông già liền nạt lớn một tiếng định ra tay giúp đỡ, thì Đàm Anh đã vội lên tiếng ngăn cản, kéo y sang một bên dặn dò.

Lý Kiến Trung đi tới trước mặt Long Hồ Di Cái Ngụy Tấn chấp tay gọi:

- Đại ca!

Rồi ông ta dẫn Lý Nhược Hoa tới chào mọi người.

Các ông già của Cái Bang mặc mọi người chăm chú nhìn mình, cứ thủng thẳng đi tới trước mặt Ngụy Tấn mà vái chào. Họ làm như vậy, phần là mừng Ngụy Bang Chủ đã tái sinh, phần thứ hai có vẻ thị oai cho phái Vạn Dương trông thấy.

Ngụy Tấn thấy các người mãi đến lúc này mới tới, trong lòng có vẻ không vui, liền lên tiếng khiển trách Long Lập rằng:

- Các người còn nhớ được cuộc hẹn ước ngày hôm nay, kể cũng khá lắm đấy!

Long Lập mấp máy định nói, nhưng lại ngậm lời ngay, y cúi xuống ứa lệ mà không dám cãi.

Lý Nhược Hoa khẽ kêu “ủa” một tiếng rồi gọi:

- Đại bá.

Ngụy Tấn liền bảo các đệ tử của Cái Bang rằng:

- Các người đứng dậy đi!

Long Lập và mấy người lẳng lẳng đứng dậy lui về phía sau người Bang Chủ.

Vì những người mới tới mà trận đấu của Nguyên Thông với Điền Dương Tứ Ác phải ngừng lại giây lát. Chờ họ ngồi xuống xong, Điền Dương Tứ Ác liền rút kiếm ra.

Nguyên Thông cũng múa tít cây sáo ngọc xanh lên và nói:

- Tiểu bối xin thất lễ đây!

Nói xong, chàng ra tay tấn công Điền Lô ở phía đông trước.

Điền Lô vận hết nội lực ra, dùng thế Hoàn Giá Kim Lương (chống ngang xà nhà bằng vàng) giơ ngang thế kiếm để chống đỡ thế sáo của đối thủ.

Nguyên Thông đẩy Điền Lô lui về phía sau ba bước thì Điền Địa lại tiến lên đứng vào vị trí của người anh rồi. Y múa kiếm nhằm ngực Nguyên Thông đâm luôn.

Nguyên Thông trợn đôi lông mày lên múa sáo đánh mạnh vào kiếm của Điền Địa, đẩy cho tên ấy cũng lui về phía sau ba bước.

Tiếp theo đó, Điền Phong xông lên tấn công. Nguyên Thông rùng mình với công lực của bốn kẻ địch như thế, dù người có sức mạnh đến đâu cũng không thể nào lần lượt chống đối nổi chúng. Nguyên Thông đã chú ý đến vấn đề đó. Chàng chỉ suy nghĩ một chút đã nghĩ ra cách đối phó, là chúng muốn cho sức thuốc của Kháng Nguyên Đơn có công hiệu thì phải mượn sức bên ngoài kích động, cho nên chúng mới lần lượt ra tay chống đỡ thế công của mình để mượn sức kích phát nội lực. Chàng là người đã từng trải, nên chỉ hơi suy nghĩ đã biết rõ nguyên nhân, và cách đối phó của chàng là cứ chạy quanh bốn kẻ địch, không để cho tay của kẻ địch va chạm vào tay mình để họ khỏi có dịp mượn sức kích phát nội lực.

Đôi bên đấu với nhau hồi lâu, Tứ Ác cũng biết dụng tâm của Nguyên Thông, nên lão đại Điền Lô liền cười nhạt, nói:

- Các chú, tiểu quỷ này giảo hoạt lắm! Chúng ta phải nghĩ cách khác mới được.

Nói xong, y giơ chưởng lên nhìn Điền Phong tấn công luôn.

Điền Phong lớn tiếng nói:

- Hay lắm!

Nói xong, y liền giơ chưởng lên đỡ chưởng thế của Điền Lô.

Đồng thời Điền Địa cũng tấn công Điền Vân một thế và Điền Vân cũng vận hết công lực lên chống đỡ. Bốn anh em y tự tàn sát lẫn nhau, ngược lại đối với Nguyên Thông thì chúng chỉ cố thủ chứ không phản công.

Đàm Anh thấy vậy lẳng lặng nói với Tích Tố rằng:

- Lạ thực! Sao bốn ông già này lại tự đấu với nhau thế?

Tích Tố cau mày lại, khẽ đáp:

- Chúng tự đấu với nhau như thế, chắc bên trong thế nào cũng có âm mưu gì đây.

Trong lúc hai người đang chuyện trò thì Điền Dương Tử Ác đã đánh với nhau mấy chưởng rồi. Mặt của chúng trở nên đỏ hồng dần và chưởng lực mỗi lúc càng mạnh thêm, Tích Tố thấy vậy, giật mình kinh hãi, khẽ nói tiếp:

- Tôi đã biết!

Đàm Anh hỏi:

- Biết gì thế?

Tích Tố đáp:

- Chúng đấu với nhau, mục đích là muốn kích lệ nội lực của nhau.

Đàm Anh ngơ ngác hỏi tiếp:

- Sao lại có chuyện lạ thế?

Nhưng nàng đã tỏ vẻ lo âu hộ Nguyên Thông.

Trận đấu càng nhanh, chưởng lực càng mạnh. Tích Tố và Đàm Anh phải lui về phía sau để tránh né.

Nguyên Thông cứ giở bộ pháp rất lạ lùng ra nhảy nhót, tránh né. Sự thực, dưới tình trạng này, chàng cũng không có cách gì thắng đối phương vì sức thuốc ở trong người bốn ông già kia đã có công hiệu, chưởng lực của mỗi người đưa ra mạnh không kém gì Nguyên Thông.

Bị bốn người vây đánh, Nguyên Thông chỉ có một cách là nhờ thân pháp và bộ pháp lanh lẹ để bảo vệ lấy bản thân, và chàng chỉ cần chống đỡ được như thế mãi thì Điền Dương Tứ Ác sẽ bị nổ huyết quản ra mà chết.

Hậu quả ấy, Nguyên Thông biết rõ hơn ai hết, riêng có Tứ Ác thì vẫn không hay biết, vì chúng chỉ nghe Ứng Thành Luân nói thứ thuốc này uống vào thì công lực sẽ mạnh gấp đôi, chú ý không cho biết sự tai hại của nó.

Tứ Ác càng đấu càng mạnh, khiến trận pháp Tứ Tượng của chúng chạy nhanh như đèn kéo quân và bao vây chặt lấy Nguyên Thông. Người ngoài đứng xem ở quanh đó, ai cũng lo hộ cho Nguyên Thông.

Tử Diễm Thần Ma không sao nhịn được, liền thảo luận với Vương Hoán rằng:

- Không ngờ Ứng lão quỷ lại dùng thủ đoạn ấy để cầu thắng! Chẳng hay chúng ta có nên ra tay giúp Nguyên nhi không?

Wang Hoan nhìn các nhân vật chính nghĩa nói:

- Hỗn chiến không phải là thượng sách. Theo ý kiến của tiểu đệ thì quý hồ Nguyên nhi cầm cự được thì chúng sẽ bị đánh bại. Chúng ta không nên ra tay thì hơn.

Đường Toại thò tay vào trong túi lấy ra ba trái cầu sắt nói:

- Chỉ tiếc đệ không có dịp sử dụng tới ba trái Quỷ Mẫu Uyên Ương Đổm này thôi!

Wang Hoan tủm tủm cười, thuận tay moi luôn hai miếng gạch ở dưới đất lên cầm sẵn ở trong tay để phòng bị.

Nguy Tấn thấy Vương Hoán, Đường Toại hai người gây cản như vậy, biết tình thế nghiêm trọng lắm, cũng dặn bảo các người của Cái Bang rằng:

- Chuẩn bị ứng biến nhé!

Tôn Hoán Nhiên bước chân vào đại điện thấy sự thể biến hóa vừa nhanh vừa mạnh. Lúc này y đã dặn bảo những thuộc hạ ở trong Chính Nghĩa Chi Cung, nên hiện giờ những người ấy không tin tưởng Ứng Thành Luân nữa. Y nói với họ rằng:

- Chúng ta đã bị Ứng lão ma đánh lừa. Hôm nay chúng ta phải cho y một trận nên thân mới hả dạ, dù có bị hy sinh tính mạng cũng đừng quản ngại!

Trong khi mỗi người đang chuẩn bị thì trận đấu của Nguyên Thông với Tứ Ác tới mức gây cản phi thường. Quần áo mũ mấn của Nguyên Thông đã xốc xếch, thân hình của chàng cũng không nhanh nhẹn được như trước.

Kiểm khí và chưởng phong của Tứ Ác càng ngày càng mạnh, oai lực khôn tả, sức mạnh của chúng chấn động đại điện như long trời lở đất vậy. Tiềm lực của chúng đã phát huy đến mức tối cao, mặt chúng đã biến thành màu tím, hô hấp đã thấy khó hơn nhiều.

Tôn Hoán Nhiên đột nhiên nghĩ đến chuyện nửa năm trước Nguyên Thông đấu với Nam Minh Nhất Kiếm, ông ta bỗng nóng lòng sốt ruột, quát lớn:

- Nguyên nhi cẩn thận! Chúng sắp kiệt sức đến nơi rồi đấy!

Nguyên Thông nghe thấy Hoán Nhiên nói như vậy, bỗng thấy hăng hái hẳn lên. Tay trái sáo, tay phải chưởng, luôn luôn giữ thế công.

Tứ Ác liền ngừng chân lại, không chạy quanh nữa, ai nấy cùng giơ kiếm lên nhằm người Nguyên Thông mà lao.

Nguyên Thông thấy vậy không dám tung mình nhảy lên cao tránh né, sợ trúng phải bốn chưởng hợp kích của chúng. Chàng chỉ giữ thế Ngọc Phụng Điểm Đầu, múa tít cây sáo điểm vào bốn thanh kiếm của địch. Nhưng kiếm thế của địch mạnh khôn tả, vì Tứ Ác đã dồn hết công lực để lao thanh kiếm ấy.

Nguyên Thông cũng vận hết nội lực ra chống đỡ. Chàng đã gạt được ba thanh kiếm bắn sang bên rồi, nhưng hộ khẩu đã tê tái, thanh kiếm thứ tư bắn tới, kinh lực của chàng bị suy giảm rất nhiều, chỉ thấy sáo và kiếm vừa va chạm nhau, kinh lực của chàng không sao chống đỡ nổi mà đầu sáo phải gục xuống và rời khỏi tay. Nhưng trường kiếm của đối phương cũng bị chéo đứng một bên và xuyên qua cạnh người chàng rơi mất, nhờ vậy chàng mới không bị thương.

Tứ Ác đã ném trường kiếm ra khỏi tay rồi, chúng lại vận thêm công lực tiến lên một bước để dồn ép Nguyên Thông, nhưng Nguyên Thông cũng vận hết nội lực ở đơn điền ra để đề phòng.

Tứ Ác tiến tới còn năm bước nữa là đến Nguyên Thông, chúng đồng thanh rống lên một tiếng, rồi tám chưởng cùng đẩy mạnh vào người Nguyên Thông một cái. Vì chúng đứng gần quá nên tám chưởng của chúng vừa đẩy ra, những áp lực ở bốn bên đã như bài sơn đảo hải dồn dập đè ép vào người chàng.

Trong lúc bốn luồng chưởng lực sắp tụ hợp, chỉ thấy Nguyên Thông rú lên một tiếng rất thánh thót tung mình nhảy lên trên cao, khi thân hình của chàng đã phi thẳng lên phía trên thì bốn luồng chưởng lực ở bên dưới va chạm nhau kêu lên một tiếng như sét đánh, sức của bốn luồng kinh khí đó còn đẩy chàng lên trên thật cao. Mọi người đứng ngoài cửa tường chàng bị đánh tung lên, đồng thời Tứ Ác bị sức phản chấn của nhau đẩy bắn sang bốn bên,

cả bốn đều bị nứt huyết quản ra mà chết. Tình trạng kinh khủng ấy khiến các người chính nghĩa đều hoảng sợ đến biến sắc mặt. Riêng Ứng Thành Luân mặc Tứ Ác sống chết cứ ngẩng mặt lên trời cười. Ngờ đâu y chưa cười dứt thì Nguyên Thông đã ở trên rớt xuống. Chàng chỉ loạng choạng mấy bước đã đứng yên, hiển nhiên chưa hề bị thương gì cả, nhưng tinh lực chàng cũng tiêu hao rất nhiều.

Ứng Thành Luân thấy Nguyên Thông không việc gì mới ngưng tiếng cười, đủ thấy y đã hoảng sợ rồi.

Tích Tố, Đàm Anh đã tựa như hai con bướm bướm bay tới cạnh đỡ lấy Nguyên Thông vội vàng hỏi:

- Nguyên đại ca có việc gì không?

Nguyên Thông không trả lời, chỉ vội ngồi xuống vận công điều tức.

Thất Kiếm của nhóm Võ Đang Cửu Lão đã rút kiếm khỏi bao chạy tới đứng quanh Nguyên Thông bày Thất Tinh Kiếm Trận ra bảo vệ, để đề phòng Ứng Thành Luân tấn công lên.

Trận kịch chiến đã làm cho người của hai bên đều kinh hồn khiếp đảm. Với công lực của Nguyên Thông mà Ứng Thành Luân cũng nghĩ ra cách đối phó, thì thật không ngờ được, nhất là những nhân sĩ chính phái không biết Kháng Nguyên Đơn là vật gì, bỗng thấy thực lực của Điền Dương Tứ Ác đột nhiên mạnh hơn gấp bội như vậy, ai nấy đều kinh hoàng và lo âu vô cùng.

Tử Diễm Thần Ma Đường Toai với Nhất Tâm Cư Sĩ Vương Hạo, Vô Hình Kiếm Tôn Hoán Nhiên, Võ Lâm Nhất Quái Đàm Kỳ Ngu là các vị tiền bối lớn tuổi nhất và địa vị cao nhất, người nào người ấy kiến thức rất rộng, đã được trông thấy rất nhiều trận đấu của các tiểu bối mà bây giờ trông thấy trận đấu của Nguyên Thông với Tứ Ác quả thật khốc liệt, có một không hai.

Ứng Thành Luân chỉ hoảng sợ giãy lát, rồi lại trấn tĩnh được ngay, y bỗng móc túi lấy ra một bình thuốc đổ vào tay và nhìn bọn thuộc hạ quát lớn:

- Mở mồm.

Tất cả thuộc hạ của Vạn Dương Sơn đều quay mặt về phía y há mồm ra, mỗi người được y ném trúng một viên thuốc vào mồm không nhiều không ít, phân phối rất khéo léo.

Từ lúc y lên tiếng và ra tay ném Kháng Nguyên Đơn rất nhanh chóng nên các nhân sĩ chính phái muốn ngăn cản cũng không kịp nữa, nhưng cùng lúc đó đã có một người nhanh nhẹn lén vào trong đại điện núp ở một góc tường mà không ai chú ý hay biết hết.

Lúc ấy tình thế rất là gay cấp. Đàm Kỳ Ngu tức giận khôn tả liền nói:

- Lão phu phải dĩ độc công độc mới được.

Nói xong, ông ta đã vượt mọi người tiến lên vận công dồn độc, chỉ trong giây lát khắp mình mẩy ông ta đã có một luồng sương mù độc bao trùm rồi ông ta lớn bước tiến tới trước mặt Ứng Thành Luân.

Ứng Thành Luân khẽ giơ tay trái ra phát một cái, liền có hai đại hán nhảy ra ngăn cản Nhất Quái. Chúng lẳng lặng tấn công ông ta một chưởng. Nhưng Kháng Nguyên Đơn ở trong người chúng không có ngoại lực kích động nên không sao phát huy được oai lực, vì thế chưởng lực của chúng không được lợi hại lắm. Võ Lâm Nhất Quái cả cười nói:

- Hay lắm!

Hắc khí quanh người ông ta bỗng lớn lên bao trùm lấy hai đại hán. Chỉ thấy hai tên ấy rú lên một tiếng thảm khóc rồi hộc máu đen ra chết liền.

Võ Lâm Nhất Quái lại từ từ tiến tới đám đông. Những thủ hạ của Vạn Dương Sơn đều bị ông ta dùng khí độc giết chết hết. Đột nhiên một bóng người phi thân ra trước mặt ông ta nói:

- Đàm huynh làm như thế tàn nhẫn quá sẽ bị trời phạt đấy!

Kỳ Ngu trợn mắt lên nhìn, liền cả mừng đáp:

- Tiểu đệ bất đắc dĩ mới phải giở hạ sách này ra, Bốc huynh đã dặn dò như vậy, tiểu đệ đâu dám không tuân lệnh.

Thế là ông ta cùng người nọ trở về chỗ ngồi.

Thì ra người đó là Diệu Thủ Nhân Y Bốc Kính Thành, ông ta vì động lòng từ bi mà đã luyến ra được mấy thứ thuốc viên đến đây phó hội.

Bốc Kính Thành tuy tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ, nhưng rất ít người biết mặt thật của ông ta. Chỉ có mấy người lớn tuổi mới nhận ra được ông ta còn những người khác không biết ông ta là ai cả.

Bốc Kính Thành chào mấy người lớn tuổi xong, liền cười hỏi Đường Toại rằng:

- Đường huynh vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Đường Toại ngơ ngác kêu “ủa” một tiếng mà vẫn không nghĩ ra được người đứng trước mặt mình là ai cả.

Tích Tố khẽ kéo vạt áo y nói:

- Lão tiền bối còn nhớ người bịt mặt ở dưới vực thẳm tại núi Võ Đang không.

Đường Toại chột hiểu, liền cả cười nói:

- Bốc huynh thật là công lớn, nghĩ đến chuyện ngày đó Đường mỗ lại hổ thẹn vô cùng.

Thấy Bốc Kính Thành tới bên hiệp sĩ chính nghĩa, thanh oai càng phần chấn thêm, nhưt là những người chỉ nghe thấy tên ông ta mà chưa gặp mặt bao giờ lại càng tỏ vẻ kính ngưỡng.

Thế là nhất thời ông ta tựa như đầu rồng của quần hùng vậy.

Ứng Thành Luân muốn nhân lúc Nguyên Thông đang vận công điều thức, ra tay tiêu diệt các nhân sĩ chính phái, nên y mới cho thủ hạ mỗi người uống một viên Kháng Nguyên Đơn. Ngờ đâu, Võ Lâm Nhất Quái Đàm Kỳ Ngu lại luyện thành Biến Thể Pháp Thân khiến ai va chạm phải là chết liền, thủ hạ của y không sao phát huy được oai lực của thuốc ấy. Sau y lại thấy Bốc Kính Thành tới quát lui Võ Lâm Nhất Quái, nhân lúc đó y mới hoàn hồn đôi chút và thừa cơ mấy người đang chào hỏi nhau, dẫn thủ hạ đưa độc thủ cuối cùng ra tấn công.

Chỉ trong nháy mắt các thủ hạ của núi Vạn Dương đã có thêm một thứ khí giới như hình người dài chừng ba thước, bên ngoài phủ vải đen nên không trông thấy rõ là vật gì.

Đàm Anh thấy vậy khẽ đẩy Tích Tố một cái và nói:

- Chị Tố, Ứng lão ma lại giở trò quỷ gì ra đó.

Tích Tố thở dài và đáp:

- Ứng lão ma nhiều quỷ kế lắm, và thủ đoạn của y khiến ngu tử không sao tưởng tượng được.

Tăng Bật liền đỡ lời:

- Để tôi ra cướp một cái khí giới xem là vật gì.

Nói xong, y rút trường kiếm ra khỏi bao, Nhược Hoa thấy vậy vội đưa mắt lờm y và nói:

- Tăng đại ca...

Nàng chưa nói dứt, Tăng Bật đã vội cầm kiếm vào bao, về mặt ngưng nghịu đáp:

- Hoa muội yên tâm, tôi không lỗ mãng đâu.

Đàm Anh thấy vậy mỉm cười nói:

- Chị Hoa oai phong thật.

Nhược Hoa lờm nàng một cái, mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng.

Phía bên kia Ứng Thành Luân đang cất tiếng kêu như ma rú, sau đó bốn đại hán ăn mặc võ trang đứng ở giữa điện cứ cười nhạt luôn mồm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>